

Szilágyi Zoltán

Járulékos veszteség

© 2014 Szilágyi Zoltán
(v1.04)

Járulékos veszteség

Gregory lehajtotta a kocsni napellenzőjét, és újra ellenőrizte a frizuráját az apró tükörben. Az egyik átkozott tincs ismét elmozdult, és ő dühösen igazgatta vissza a helyére. Nagyot, mélyet sóhajtott: kikristályosodott benne a meggyőződés, hogy élete csupán ehhez hasonló, bosszantó apróságok végtelen sorozatából áll. Az utóbbi időben egyre nehezebben viselte őket. Megőrijtették.

A szélvédőn sokasodtak a magányos esőcseppek, és amikor a Tesla számítógépe úgy vélte, már zavarhatják utasát a kilátásban, egy elektrosztatikus mezővel elhajtotta őket. A cseppeken túl az acélszürke égbolt nyomasztóan uralta a tájat, csupán az ég alján fehérlett egy keskeny sáv. A szél odakint kitaratóan rázta a csupasz ágakat: a hosszú, kiszámíthatatlan tél a lassan enyhülő idő ellenére sem engedte, hogy a fák kirügyezzenek. A bokrok tövében még hófoltok lapultak, de már továtűnt az elviselhetetlen hideg.

Gregory újra sóhajtott. Gyűlölte a semmittevést, mindig csinált valamit, és szinte beleőrült, ha valaki megzavarta — márpedig a „zaj” elől, melyet a világ rázúdított, nem menekülhetett: gyakorta megakadt, kizökönt gondolataiból. Az utóbbi időben otthona sem jelentett menedéket. Felesége, Karen, és három hónapos lánya nem hagytak számára nyugalmat. A nő minduntalan ostoba kérdésekkel és kívánságokkal bombázta, a gyerek pedig szüntelenül sírt, mintha sejtené mi vár rá. Gregory mindaddig mosolyogva tűrte alkalmatlankodásukat, ám lassanként robbanásig forrt benne a gyilkos indulat.

A gyereksírás gondolatától ideges lett, és a csuklóján halkán jelzett okosórája, hogy figyelmeztesse a rendellenes pulzusemelkedésre. A férfi mérgesen rápillantott, és ujjával arrébb pöckölte a riasztást.

Még öt perc.

A kocsni nem messze állt egy keresztúttól, amely a belső kerületeket és az elővárost kötötte össze. Régen itt romos lakótelepek és bevásárlóközpontok álltak, míg az állam el nem dózeroltatta őket, hogy helyet csináljon az Amazon hatalmas kockájának. A szürke, jellegtelen raktárépület a keresztúttól nem messze terpeszkedett, a drótkerítéssel körülvett hatalmas telek közepén, alig százméternyire Gregorytól. Csupán egyetlen magányos logó jelezte, hogy kié az épület, de a fölötte rajzó okto- és kvadkopterek elárulták a rendeltetését. A város lakói évek óta nem jártak vásárolni, inkább a robotokkal szállították otthonaikba az árut. A férfi úgy tudta, egyetlen ember sem dolgozik odabent: a termékeket akár öt konténert is vontató, automata *road-train*ek hordták az épületbe, ahol robotok osztályozták, rakodták, és osztották ki azokat a koptereknek.

Gregory hosszan figyelte az drónok táncát — örömet lelte a gépek rendezett mozgásában. A robotok sohasem hibáztak... legfeljebb az emberek, akik elkészítették és felprogramozták őket. Itt volt például a Tesla: hiába számított a legnépszerűbb autómárkának a világon, még mindig akadtak idegesítő szoftverhibái. Az ajtót például csak a menüből tudta kinyitni, mert a nyitógomb egyszerűen nem működött, és a hangvezérlés sem tudott megbirkózni egy ilyen egyszerű feladattal. A gyártó ugyan ígért egy frissítést a következő hetekben... de akkor is: egy újabb zavaró apróság, amely az örületbe kergette Gregoryt.

Ismét az órájára nézett.

Még négy perc... hamarosan itt kell lenniük!

Nagyot sóhajtott, és érezte amint újra felgyűlik benne a feszültség. Már többször csinált *ilyet*, de annak ellenére, hogy egyáltalán nem érzett lelkiismeret furdalást, még mindig nem tudta megszokni ezeket az alkalmakat.

A Tesla néhány csenevész bokor mögött várakozott alig öt méterre a keresztveződéstől, áramvonalas teste egyáltalán nem látszott kintről — korábban Gregory erről gondosan meggyőződött. Szerencsére könnyen elrejtette az autót: a lakatlan területen mindenhol magányos bokrok és fák álltak elhagyatottan. Amikor az épületeket eltakarították, csak a törmeléket szállították el, a repedezett aszfalt,

az aljzatbeton, és az elvadult vegetáció megmaradtak. Valójában senki sem járt erre, kivéve a gigantikus road-traineket... és Gregory történetesen tudta, hogy pontosan három perc húsz másodperc múlva egy ilyen automata jármű fog áthaladni a kereszteződésen, hogy eljusson a raktárig.

Mindent gondosan eltervelt.

Néhány héttel korábban meggyőzte Karent, hogy a város mellett futó, néptelen út sokkal biztonságosabb, mint amely a városon keresztül vezet. Amúgy nem hazudott: erre kevesebb nem-okos autó járt, és mivel az emberek többet hibáztak, mint a Google „sofőrjei”, sokkal kevesebb baleset történt.

Dühös volt a nőre. Minden olyan szépen, olyan *flottul* ment... azután Karen teherbe esett! *Mert azok, akik a rohadt fogamzásgátlókat tervezik, képtelenek tisztességesen elvégezni a munkájukat!* A keze összeszorult a kormányon. Onnantól kezdve, hogy a gyerek megszületett, a nő, aki addig minden kívánságát vakon teljesítette, minden figyelmét és energiáját a kislány felé fordította... és Gregory hamarosan elhanyagolva érezte magát. *Hogy lehet ennyire tiszteletlen? – gondolta. – Hiszen én tartom el! Tőlem függ a létezése! Az én akaratomat kellene lesnie!* De nem szólt. A nőnek magának kellett volna felismerni a helyzetet, és az, hogy nem tette, sok mindent elárult róla. Gregory megundorodott tőle, és az ostobaságától.

A gyerek reggeltől estig üvöltött, sírása felzabálta a férfi szellemi erőforrásait, úgy érezte nem bírja tovább: elege lett belőlük, és úgy döntött, megszabadul tőlük. Persze, megtehetette volna, hogy egyszerűen továbbáll, de a nő túl sokat tudott róla, így nyilvánvaló volt, hogy előbb-utóbb *mennie kell*. Csupán „előbb” lett az „utóbb”-ból.

Csinált már ilyet korábban is, valójában igen sokszor. A modern kori bérnyílkosok szinte sohasem piszkították be a kezüket. Így került össze Karennel is: a szürke nő akkoriban kiváló álcázásnak tűnt... azután valahogy mellette ragadt. Gregory élvezte, hogy egy egyszerű, kisvárosi senki bőrébe bújhat, és bár így utólag szégyellte magának bevallani, elkényelmesedett.

A road-train szoftverét viszonylag könnyedén meghackelte. Szerencsére az Amazon két év alatt sem tudta befoltozni azokat a kiskapukat, amelyeket még „korábbi életében” használt. Mivel a gépek óraműpontossággal jöttek és mentek, terve nem ütközött nehézségekbe: csak ki kellett iktatnia a gépezet érzékelőit. A felesége Toyota terepjárójával már korántsem bánt el ilyen könnyedén. Nem értett a típushoz, ezért egy kisebb vagyont kellett elköltenie eldugott orosz chatszobákon, mire megszerezte a szükséges kódokat, amelyekkel rövid időre megbéníthatta a járművet.

A legnehezebben azt oldotta meg, hogy a nő a kereszteződésben legyen pontosan a megfelelő időpontban.

Két perc.

Karen szerencsére a szokásai rabja volt és végletekig rendszerető — Gregory anno ezért is választotta ki magának egy társkereső oldalon. Most csak egy hamis orvosi eredményt kellett elhelyeznie a gyermekorvos számítógépén, hogy a nő bemenjen a csöppséggel a városba a megfelelő időpontban, majd a rendelés végeztével haza induljon. Negyed órával korábban még fel is hívta Gregory-t, hogy ne aggódjon, minden rendben a lányukkal. *Ostoba tyúk!* A férfi tudta, nem a nő fog megállni sehol: Karen gyűlölte a várost, és mindennél jobban vágyott arra, hogy újra a négy fal között legyen.

Ekkor egy fényszóró tűnt fel az úton, és gyorsan közeledett, aztán, ahogy a kereszteződéshez ért, fokozatosan lelassult. *A Toyota!* Gregory önkéntelenül elmosolyodott, mint valami órásmeister, aki látja, amint alkotása életre kel.

Az autó egyszer csak megállt, épp a kereszteződés közepén, és a lámpái elsötétültek. A férfi közelebb hajolt a szélvédőhöz, hogy jobban lásson.

Karen először ellenőrizte, hogy a kicsi jól van-e, aztán megpróbálta újraindítani a Toyotát. Gregory látta, amint mozog a szája, ahogy a hangvezérléssel próbálkozik, ám tudta, hogy a gépezet még legalább két percig halott marad.

Valójában nem is kellett volna itt lennie, de mindig szerette nézni a munkája eredményét. Amit csinált nélkülözött minden személyes kapcsolatot, ezért igényelt valamiféle lezárást, így általában figyelemmel kísérte az események kimenetelét. Valakit egy daru segítségével nyomott agyon, mást vasúti átjáróval segített át a túlvilágra. Szoftverhibákból adódó balesetek mindig történnek...

Most a szokásosnál közelebb helyezkedett el, hiszen ez az „esemény” sokkal személyesebbnek bizonyult a korábbiaknál.

Egy perc.

A távolban egy apró fénypont tűnt fel, és Gregory tudta, hogy nagy sebességgel közeledik. Karen megpróbálta kinyitni a Toyota ajtaját, ám az nem engedelmeskedett neki, a férfi látta, amint a kilincset cibálja.

Ekkor váratlanul életre kelt a Tesla műszerfala, és Gregory meglepetten hőkölt hátra. Ez az esemény nem volt betervezve.

– Autó, mit csinálsz?

– Üdvözlöm, itt a Google közlekedési rendszere. Sajnálattal értesítem, hogy gépjárművét fel kell használnom egy életveszélyes közlekedési helyzet elhárítására. Kérem, hagyja el a gépjárművet!

– Nem! Mi történik?

– Az ehhez hasonló beavatkozásokba beleegyezett, amikor elfogadta a Google sofőr licencfeltételeit. Kérem, hagyja el a gépjárművet!

Gregory néhány másodpercen keresztül a középkonzolja ágyazott hatalmas kijelzőt bámulta, amin a „Veszély” felirat villogott. *Mi történik?* – gondolta idegesen. A kilincshez nyúlt, az ajtó azonban nem nyílt ki. *Az a rohadt szoftverhiba!* Megpróbálta elérni a menüt, de a kijelzőn terpeszkedő „Veszély” felirat eltakarta a virtuális irányítópantelt.

– Kérem, hagyja el a gépjárművet! – ismételte a rendszer szenvtelen hangon.

– De nem tudom elhagyni a rohadt gépjárművet!

A Tesla ebben a pillanatban megmozdult. A fényszórók felgyulladtak, és a jármű előre gurult, keresztül a bokrokon. Gregory hallotta, ahogy az ágak végigkaristolnak az alvázon.

Harminc másodperc.

– Hallod? Nem tudok kiszállni! – kiáltotta, és komolyan kezdett megrémülni. – Nyisd ki az ajtót!

Oldalra nézett. A road-train fényszórói már ijesztően közelinek tündek, és gyorsan nőttek.

– Sajnos nincs kapcsolat az ajtókkal. Kérem, próbálja meg manuálisan kinyitni őket a menün keresztül.

– De nem érem el a menüt a kurva figyelmeztetéstől!

– Sajnálom, nem tudom lekapcsolni a figyelmeztetést.

A kocsik nagyokat döccenve kigördült az útra, majd egy éles forduló után megállt a Toyotával szemben az út közepén. Karen a szeme elé kapta a kezét, ahogy a fény elvakította. *Vajon meglátott?* – futott át Gregory agyán a gondolat, azután a Tesla orra lágyan a Toyota orrához koccant, és megszűnt a ragyogás. Karen azonnal felismerte, és a szeme tágra nyílt. A férfi látta, amint ajkai a nevé formázzák.

És ebben a pillanatban végre megértette, mire is készül a rendszer.

– Basszus! Ne csináld! – üvöltötte, és vadul csépelni kezdte a műszerfalat. – Nem tudok kiszállni!

Hallod?

A rendszer mintha egy pillanatig tétovázott volna, aztán kijelentette:

– Sajnálom, de csak így tudom megoldani a helyzetet. A másik járműben két fő tartózkodik: értékesebbek önnél. Kérem, kösse be magát, és készüljön fel az ütközésre!

A Tesla nekiveselkedett, hogy kitolja a Toyotát a kereszteződésből. A kerekei füstöt okádva próbálták átadni az elektromotorok nyomatékát az aszfaltnak, és a súlyos terepjáró lassan hátrébb gurult. A váz pattogva tiltakozott a megterhelés ellen, és Gregory érezte, ahogy eldeformálódik. Már nem tehetett semmit. A road-train reflektorai elvakították az oldalablakon keresztül.

Az utolsó pillanatban felesége arcába bámult, melyről csak rémületet és értetlenséget tudott leolvasni. *Mit gondolhat, mit kereshetek itt?* – futott át agyán a gondolat. – *Biztos azt hiszi majd, épp erre jártam, és feláldoztam magam, hogy megmentsem... Ostoba tyúk!*

Azután a kilencvennel érkező, több száz tonnás vontató telibe kapta a Teslát, és Gregory teste véres cafatokká szakadt a galacsinná gyűrődő kabinban.

Karen zokogva meredt az orra előtt lejátszódó pusztítás nyomaira. Mindenhol eldeformálódott törmelékdarabok heverték, a road-train pedig — mintha mi sem történt volna — lassan eltűnt az Amazon kockájának gyomrában. A kisbaba sírása kirángatta a sokkból, ösztönösen vigasztalni próbálta.

Az autó fényei is életre keltek, a rendszer végre újraindította magát. A kabinban kellemes női hang szólalt meg.

– Üdvözli önt a Google sofőr! Kérem fogadja el a licencfeltételeket az induláshoz.